

Amikor kijöttem az órámról (vajon mi érdekelheti a két burkás szüzet Jean Lorrainben, ebben az undorító buziban, aki maga is *nyársalópolgárnak* nevezte magát? Vajon tisztában van az atyjuk a tanulmányaik igazi természetével? Az irodalom mindent elbír széles hátán), Marie-Françoise-ba ütköztem, aki felvetette, hogy ebédeljünk együtt. A mai napom határozottan társasági jelleget kezd ölteni.

Nagyon szerettem ezt a szórakoztató, rosszmájú vénasszonyt, aki élt-halt a pletykákért; mivel már ezer éve professzor volt, és fontos pozíciót töltött be néhány tanácsadó testületben, az ő pletykáinak nagyobb súlya és hitele volt, mint a jelentéktelen Steve fecsegésének. Marie-Françoise egy Monge utcai marokkói vendéglőt ajánlott – tehát nemcsak társasági, hanem *halal* napom is lesz.

Delouze mamát nemsokára katapultálják, rontott nekem Marie-Françoise már abban a pillanatban, hogy a pincér kihozta a rendelésünket. Az egyetem vezetőségi

tanácsa június elején gyűlik össze, és minden valószínűség szerint Robert Rediger-t fogja jelölni a helyére. Előbb a bárány-articsóka tazsinomra pillantottam, majd megkockáztattam egy meglepett szemöldökfelhúzást.

– Igen, tudom – helyeselt Marie-Françoise –, hihetetlennek tűnik, de ez már nem puszta szóbeszéd, nagyon hiteles pletykákat hallottam.

Elnézést kértem, és kimentem a mosdóba, hogy tanácsot kérjek az okostelefonomtól, manapság igazán mindenre rá lehet bukkanni az interneten, alig két perc kutatás után meg is tudtam, hogy Robert Rediger palesztinpartí álláspontjáról ismert, és az egyik legfőbb motorja az izraeli egyetemi oktatók elleni bojkottnak; gondosan kezelt mostam, és visszamentem a kolléganőmhöz.

A tazsinomnak közben volt ideje kihűlni egy kicsit, amit sajnáltam.

– És nem várják meg a választásokat a kinevezéssel? – kérdeztem, miután bekaptam az első falatot; szerintem ez jó kérdés volt.

– A választásokat? A választásokat? Minek? Min változtatna az?

A kérdésem láthatólag mégsem volt olyan nagyon jó.

– Hát, nem is tudom, mégiscsak három hét múlva lesz az elnökválasztás...

– Te is tudod jól, hogy az tiszta ügy, ügy lesz, mint 2017-ben, a Nemzeti Front bejut a második körbe, mire

a baloldalt újra megválasztják, nem igazán értem, mi- nek cseszné az idejét azzal az egyetem vezetése, hogy megvárja az elnökválasztást.

– Ott van még a Muzulmán Testvériség választási eredménye is, ami kiszámíthatlan, ha átlépik a húszszá- zalékos szimbolikus határt, az változtathat az erőviszo- nyokon...

Ez a kijelentésem természetesen baromság volt, a Mu- zulmán Testvériség választói 99 százalékban átszavaz- nának a szocialista pártra, ez semmi esetre sem változ- tatna a végeredményen, de az *erőviszony* szónak mindig megvan a hatása egy beszélgetésben, az ilyesmi Clau- sewitz- és Szun-ce-olvasóra utal, és elég büszke voltam a *szimbolikus határra* is, mindenesetre Marie-Françoise úgy bólogatott, mintha érdekes gondolatot vetettem volna fel, és hosszasan mérlegelte, milyen következmé- nyekkel járna a Muzulmán Testvériség esetleges kor- mányra kerülése az egyetemi vezetőség összetételére nézve, működésbe lépett a kombinatorikus intelligen- ciája, már nem igazán arra figyeltem, amit mond, azt néztem, az egymást követő feltételezések nyomán ho- gyan változik szögletes, öreg arca, és az jutott eszembe, muszáj, hogy izgassa valami az életben az embert; eltű- nődtem, engem vajon mi érdekelne, ha bebizonyosod- na, hogy a szerelmi életem végét ért, talán borászati ta- nulmányokat folytathatnék, vagy repülőgépmodelleket gyűjtögetnék.

A doktoranduszokkal töltött délutánom kimerítő volt, úgy nagy általánosságban a doktoranduszok kimerítőek voltak, számukra kezdett az egésznek tétje lenni, számomra pedig már semminek sem volt tétje, leszámítva, hogy milyen indiai készített melegítsek fel vacsorára a mikróban (*Chicken Byrianit? Chicken Tikka Masalát? Chicken Rogan Josht?*), mit egyek, míg a politikai vitát figyelem a France 2-n.

Aznap este a Nemzeti Front jelöltje volt a soros, aki kijelentette, hogy szereti Franciaországot („de melyik Franciaországot?” – kérdeztek vissza nem túl éles elméjűen a középbal elemzők), én pedig azon tűnődtem, vajon tényleg véget ért-e a szerelmi életem, valójában ez még nem volt biztos, az este egy részében arról képzelegtem, hogy felhívom Myriamot, úgy vettem észre, hogy még nem talált helyettem senkit, többször is összefutottunk az egyetemen, és mondhatni átható pillantást vetett rám, bár, ami azt illeti, ő mindig áthatóan nézett, akkor is, amikor két hajbalzsam közül kellett választania, talán nem kellene beleélnem magam, talán jobb lenne, ha átnyergelnék a politikára, a különféle politikai formációk harcosai ebben a választási periódusban intenzív pillanatokot éltek át, míg én kétséget kizáróan egyre csak sorvadtam. „Boldogok, akiket kielégít az életük, akik jól mulatnak, akik elégedettek önmagukkal”, így kezdi Maupassant azt a cikket, amelyet *A különcről* írt a *Gil Blas*-ban. Az irodalomtörténet úgy általában keményen bánt a naturalista iskolával, és

Huysmanst túlzott tiszteletben részesítették, amiért leírta a naturalizmus nyűgét, ám Maupassant cikke jóval mélyebb és érzékenyebb volt, mint az, amelyiket Bloy írt ugyanabban az időben a *Le chat noir*ban. Utólag olvasva még Zola ellenvetéseit is aránylag értelmeknek találjuk; és az már igaz, hogy pszichológiai szempontból Des Esseintes herceg a regény első oldalától az utolsóig egyáltalán nem változik, hogy semmi nem történik, és nem is történhet ebben a könyvben, hogy a cselekmény bizonyos értelemben a nullával egyenlő; és az is nyilvánvaló, hogy Huysmans semmi esetre sem folytathatta volna *A különöt*, hogy élete fő műve zsákutca volt; de nem igaz-e ez minden fő műre? Huysmans egy ilyen könyv után nem lehetett többé naturalista, és Zola leginkább ezt értette meg az egészből, míg Maupassant, aki elsősorban művész volt, a könyv fő mű jellegére figyelt fel. Elő is vezettem ezt a gondolatot egy rövid cikkben a *Tizenkilencedik Századi Szemlében*, ezzel elvoltam néhány napig, sokkal jobban elszórakoztatott, mint a választási kampány, de egyáltalán nem akadályozott meg benne, hogy egyfolytában Myriamra gondoljak.

Myriam elragadó kis gót lány lehetett a nem is olyan távoli kamaszkorában, mielőtt divatos, menő csaj lett belőle szögletesre nyírt, fekete hajával, nagyon fehér bőrével, sötét szemével: divatos, de visszafogottan szexi; és főleg: ennél jobban már be sem teljesíthette volna a visszafogott érzékiség ígéretét. Egy férfi szerelme nem

más, mint a kapott gyönyörért való hála, és soha senki nem adott nekem annyi gyönyört, mint Myriam. Tetszése szerint bármikor össze tudta szorítani a hüvelyét (hol gyöngéden, lassú, ellenállhatatlan szorítással, hol apró, élénk és csintalan kis összehúzódásokkal); és végtelenül kecsesen ringatta a kis seggét, mielőtt felkínálta volna nekem. És ami a szopást illeti: soha nem találkoztam hasonlóval, Myriam mindig úgy látott neki, mint ha az lenne életében az első, és eltökélte volna, hogy az is lesz az utolsó. Minden egyes ilyen szopás önmagában elég lett volna, hogy igazolja egy férfi életét.

Néhány napig töprengtem még a dolgon, majd felhívtam. Megbeszéltük, hogy még aznap este találkozunk.